

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/143/2019
Identifikačné číslo spisu: 8314210155
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8314210155.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bytového družstva Snina, so sídlom v Snine, Budovateľská 2204, IČO: 00 617 318, proti žalovanej L. Y., bývajúcej v Z., G. XXXX/X, o vypratanie bytu, vedenom na Okresnom súde Snina pod sp. zn. 5 C 204/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. novembra 2018 sp. zn. 24 Co 25/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Snina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. mája 2017 č. k. 5 C 204/2014-109 uložil žalovanej povinnosť vypratať byt č. 47, nachádzajúci sa v 3. vchode, na 4. poschodí bytového domu K3 na ul. G. XXXX/X v Z., pozostávajúci z 1 izby, kuchyne a príslušenstva, v lehote do 15 dní po zabezpečení náhradného ubytovania; žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 126, § 711 ods. 1 písm. d/ a § 712a ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka mal za preukázané, že nájomný vzťah k bytu, v ktorom žalovaná t. č. býva, skončil výpoveďou a v súčasnej dobe žalovaná býva v predmetnom byte bez právneho dôvodu. O trovách konania rozhodol podľa § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 13. novembra 2018 sp. zn. 24 Co 25/2018 rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 C.s.p.) pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne bolo podané oneskorene.

5. Podľa § 427 ods. 1 C.s.p. dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

6. Podľa § 427 ods. 2 C.s.p. dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

7. Podľa § 121 ods. 2 C.s.p. do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

8. Podľa § 121 ods. 3 C.s.p. lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca.

9. Podľa § 121 ods. 4 C.s.p. ak koniec lehoty prípadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

10. V preskúmvanej veci je z obsahu súdneho spisu zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutie, t. j. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. novembra 2018 sp. zn. 24 Co 25/2018, bol doručený žalovanej dňa 10. decembra 2018 (doručenka č. I. 167 spisu). Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nebolo vydané opravné uznesenie a nepripadá do úvahy použitie ustanovenia § 427 ods. 1 (veta druhá) C.s.p., pripadol koniec dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania počítanej od doručenia napadnutého rozhodnutia dovolateľke na 10. februára 2019. Nakoľko koniec lehoty pripadol na deň pracovného pokoja (nedeľa), podľa § 121 ods. 4 C.s.p. bolo potrebné považovať za posledný deň lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň, a teda lehota na podanie dovolania uplynula polnocou dňa 11. februára 2019 (pondelok). Dovolanie žalobkyne z 8. februára 2019 však bolo podané prostredníctvom poštovej prepravy až 18. februára 2019 (dovolaciemu súdu doručené 21. februára 2019), teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty.

11. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. a/ C.s.p. odmietol ako oneskorene podané. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

12. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní žalobcovi vznikol zásadne nárok na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. by mal rozhodnúť súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalobca v dovolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

14. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v dovolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

15. Dovolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C.s.p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalobcu rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p., zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 453 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018, R 72/2018).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.